

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobce M.K., s adresou pro doručování..., proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem v Plzni, Škroupově 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. května 2011 čj. DSH/3553/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

M.K., (dále jen „žalobce“) se žalobou ze dne 26.5.2011 ve znění doplnění z 30.6. téhož roku domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“) ze dne 11.5.2011, č.j.: DSH/3553/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“) ze dne 8.2.2011, č.j. MMP/135916/10 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) pro porušení ust. § 12 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „dne 21.7.2010 okolo 16:25 hod. jel jako řidič vozidla tovární značky RENAULT MEGANE SCENIC, RZ: ..., v Plzni, po vozovce pravého jízdního pruhu Tyršovy ul., ve směru jízdy od křižovatky ul. U Prazdroje – Tyršova – Sirkova – Pražská, ke křižovatce ul. Tyršova – Sady 5. května. V daném úseku při přejíždění do levého jízdního pruhu ohrozil řidiče jízdní soupravy složené z nákladního

vozidla tovární značky DAF FT XF95, RZ:... a návěsu RZ:..., K.I. Následkem jednání obviněného došlo ke střetu levé zadní části jím řízeného vozidla s pravou přední částí jízdní soupravy řidiče K. I. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí zřejmě nepřevyšující částku 100.000,-Kč.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Svou žalobou se žalobce domáhal vedle zrušení napadeného rozhodnutí též zrušení rozhodnutí magistrátu a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobu odůvodnil tím, že samotným rozhodnutím i při vedení správního řízení byl zkrácen na svých právech vyplývajících ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád nebo s.ř.*“).

V části žaloby označené č. II. Žalobní body, pak žalobce formuloval dva okruhy výtek.

V prvním okruhu uvedl důvody, „*V čem spatřuje rozpor s právními předpisy – Zákonem č. 500/2004 Sb.*“. Konkrétně tvrdil, že v rozporu s § 2 odst. 1 s.ř. jej magistrát obvinil ze spáchání přestupku v rozporu s listinnými důkazy, výpověďmi svědků, v rozporu se záznamem kamerového systému. To učinil ještě před podáním vysvětlení a seznámením se se všemi skutečnostmi. Dále v rozporu s § 2 odst. 3 s.ř. oprávněná úřední osoba, která vedla jednání, jej od počátku poškozovala v jeho oprávněných zájmech, jednala jednostranně a podjatě, porušovala ust. § 14 s.ř., kdy před vydáním pravomocného rozhodnutí o žalobcem vznesené námitce podjatosti vedla jednání dne 21.12.2010, dále 31.1.2011 a dále vydala rozhodnutí dne 8.2. téhož roku. Přitom pravomocně o žalobcově odvolání bylo rozhodnuto žalovaným až 4.3.2011 pod č.j.: DSH/843/11. Stejný protiprávní postoj zaujal i žalovaný, který důvody žalobcova odvolání proti rozhodnutí vůbec neřešil v souladu se správním řádem. Na jeho námitky nebral ohled a nezabýval se jimi. Žalobce dále tvrdil, že v rozporu s § 2 odst. 3 s.ř. magistrát nedbal veřejného zájmu. Žalovaný si veřejný zájem vykládá pouze jako projednání oznámeného přestupku, ale jaksi zapomněl, že toto projednání musí být v souladu se zákonem. Podle žalobcova tvrzení magistrát v rozporu s § 3 s.ř. své rozhodnutí založil a odůvodnil na základě svých hypotéz a představ, a i to málo důkazů nevyužil k tomu, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Své rozhodnutí neopřel o jediný materiální důkaz, ponechal řadu závažných pochybností bez povšimnutí a naopak ještě další pochybnosti vytvořil. V rozporu s § 4 odst. 1 a 4 s.ř. se nechoval nezaujatě, kryl a toleroval protiprávní činnosti policie, na kterou jej žalobce upozornil. Pokračoval v jednání, i když věděl, že na porušování zákona si žalobce podal stížnost, o které nebylo rozhodnuto. Žalovaný se obsahem stížnosti na porušení zákona nezabýval a ponechal páchat magistrát protiprávní činnost. Magistrát pak v rozporu s § 14 s.ř. prováděl úřední úkony, i když věděl, že žalobce vznesl námitku podjatosti a že žalovaný o námitce pravomocně nerozhodl. Námitku podjatosti vznesl 2.12.2011 (správně 2010), doplnil ji 29.12.2010, o námitce bylo rozhodnuto 29.12.2010 a o odvolání proti vyřízení námitky až 4.3.2011. Přesto oprávněná úřední osoba v rozporu se zákonem prováděla úkony od podání námitky podjatosti dne 2.12.2010 do jejího pravomocného rozhodnutí, tj. do 4.3.2011, kteréžto úkony žalobce napadá pro rozpor s § 14 správního řádu, tedy pro právní vadu. Žalobce dále tvrdil, že v rozporu s § 7 s.ř. nebyla zajištěna rovnost postavení obou účastníků dopravní nehody, kdy on byl ještě před zahájením a objasněním všech okolností označen jako viník a druhý účastník nehody

protiprávně jako svědek. Až na žalobcův nátlak i tento řidič byl řešen samostatně, bez přizvání žalobce, přestože několikrát magistrát žádal, aby se stal účastníkem řízení. Zde byla porušena žalobcova zákonná práva daná ust. § 27 odst. 2 s.ř. Magistrát dále v rozporu s § 11 odst. 1 písm. a) s.ř. neřešil oznámení přestupku rovnocenně s oběma účastníky dopravní nehody, kdy ještě před projednáním byl jeden účastník označen jako viník a druhý jako svědek. V rozporu s § 15 odst. 2 a 3 s.ř. byl pak přítomen při všech jednáních s oprávněnou úřední osobou p. F. i neoprávněný úředník Bc. K., který se dokonce i na jeden zápis z jednání dne 31.1.2011 protiprávně podepsal, přestože všechna jednání byla neveřejná, tj. v přímém rozporu s § 49 odst. 2 správního řádu. Oprávněná úřední osoba p. F. do spisu dodatečně dopisovala jako oprávněnou úřední osobu Bc. M., aniž by žalobce s tímto seznámila. Podle názoru žalobce činnost magistrátu v rozporu s § 14 s.ř. vykazovala podjaté, předem určené a zacílené jednání, a to v rozporu se všemi fakty, důkazy a svědeckými výpověďmi s cílem poškodit žalobcovy oprávněné zájmy dosáhnout spravedlivého a objektivního vyšetření dopravní nehody. Žalobcovy námitky, stížnosti a návrhy nebyly řešeny nadřízeným oprávněnou úřední osobou, protiprávní činnost jeho podřízeného kryl a neřešil. V rozporu s § 36 s.ř. magistrát nerespektoval všechny důkazy a jejich věrohodnost. Důkazy prokazující nevěrohodnost druhého účastníka dopravní nehody, tj. záznam o dopravní nehodě sepsaný a podepsaný oběma účastníky nehody, záznamy kamerového systému, zejména druhý, který zcela jasně ukazuje na místo obou vozidel na vozovce, kde podle druhého řidiče mělo dojít k dopravní nehodě, svědeckou výpověď p. H.K. a dále úřední záznam Policie ČR neuznává, některé důkazy zamlčuje anebo je pozměňuje podle svých hypotéz. Podle žalobce v rozporu s § 37 a § 42 správního řádu magistrát absolutně ignoruje několik jeho podání a jeho pomoc ukazující skutečnou podstatu věci. Ani na jednu jeho námitku nereagoval a při jednání žádnou z nich nijak nerozebíral, jakoby žádné návrhy ani nebyly. Magistrát v rozporu s § 50 odst. 1 a 3 s.ř. nerespektoval důkazy, a to svědecké výpovědi svědkyně K., úřední záznam Policie ČR, záznam o dopravní nehodě sepsaný oběma účastníky dopravní nehody, záznam kamerového systému, všechny fotografie poškození obou vozidel, vybírá si jen to, co se mu hodí do jeho hypotéz. Magistrát vůbec neřešil řadu závažných skutečností, na které žalobce poukazoval, a to zejména nevěrohodnost výpovědi druhého účastníka dopravní nehody, která byla v rozporu se záznamem kamerového systému a záznamem o dopravní nehodě, falšování důkazů ze strany policistů, kdy v úředním záznamu o dopravní nehodě popisují jízdu žalobcova vozidla absolutně odlišně, než ji zachytil druhý záznam kamerového systému, falešně uváděné poškození nákladního vozidla v jeho pravé boční části, když žalobcovo vozidlo nemělo boční část vůbec poškozenou, dva nárazy a následné tlačení žalobcova vozidla kamionem, kdy magistrát hovoří pouze o „prvotním“ nárazu, ale o dalším nárazu a tlačení žalobcova vozidla kamionem se již nezmiňuje. Podle žalobce v rozporu s § 50 s.ř. magistrát neměl zájem o objektivní a odborné vyhodnocení vzniku a průběhu dopravní nehody od jejího vzniku, přes snahu řidiče nákladního auta neprodleně po nehodě nezastavit a z místa nehody ujet. K tomu přímo směřovalo několik žalobcových návrhů na odborné posouzení – znalecký posudek. To požadoval zejména z toho důvodu, že magistrát manipuloval fakty a důkazy a přizpůsoboval je svým konstrukcím. Např. popis záznamu kamerového systému jím provedený je naprosto nepravdivý. Žalobcův požadavek na znalecký posudek nebyl vyslyšen.

V dalším okruhu výtek formuloval důvody, „*V čem vidí obsahovou závažnost napadeného rozhodnutí*“. Především tvrdil, že magistrát rozhodl bez jakýchkoliv materiálních důkazů, vykonstruoval si své hypotézy a neoborné, ničím nepodložené

představy. Nezajistil rovnost obou účastníků dopravní nehody. Neřešil všechny závažné skutečnosti, které při jednání byly vzneseny a dokázány. Nevzal v potaz všechny důkazy v jejich celku, vytrhává pouze ty, kterými zdůvodňuje své hypotézy a konstrukce. Podle žalobce všechny svědecké výpovědi ukazují jiný průběh děje, než vykonstruoval magistrát. Dokonce i svědecká výpověď řidiče nákladního vozidla ukazuje na jiný průběh. Místem nehody bylo v úředním záznamu policie určeno místo na vozovce, přibližně v místě, které udával i žalobce. Toto magistrát neuznává a svým rozhodnutím zpochybňuje, bez udání důvodu. Dále nebyly dle žalobce vůbec řešeny podstatné okolnosti jako neprodlené nezastavení řidiče nákladního vozidla po nehodě, pokus ujet z místa nehody. Za protiprávní označil snahu magistrátu oddělit příčinnou souvislost vzniku dopravní nehody zaviněním řidiče nákladního vozidla, který v rozporu se zákonem jel se svojí soupravou v levém jízdním pruhu. Žalobce namítal též zlehčování a bagatelizování jediného přímého písemného důkazu o dopravní nehodě, který jednoznačně popisuje její vznik a průběh, byl sepsán a podepsán oběma řidiči v kabině nákladního vozidla. Žalobce uvedl, že za pozornost stojí citace z rozhodnutí, které ukazuje na neprofesionalitu, zneužití pravomoci a lživosti tohoto správního orgánu: „nejintenzivnější střet byl veden na levou stranu zadního blatníku a dveří zavazadlového prostoru vozidla.“ Skutečnost podložená důkazy (foto) je taková, že zadní dveře (páté) vozidla nebylo vůbec potřeba opravovat, protože téměř nebyly poškozeny. A levý zadní blatník neměl ani tu nejmenší vadu.

Žalobce pak shrnul, že z uvedených skutečností vyplývá, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se správním řádem a na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, bez jakéhokoli materiálního důkazu, magistrátem účelově pozměňovaných skutečností a faktů, bez přihlédnutí k žalobcovým oprávněným požadavkům a návrhům, včetně vypracování odborného posouzení jízdy obou vozidel.

Žalovaný v písemném stanovisku vyhotoveném dne 30.11.2011 uvedl, že námitky nenasvědčují důvodnosti žaloby, a proto navrhuje její zamítnutí.

Žalovaný úvodem konstatoval, že kromě žalobou napadeného rozhodnutí, týkajícího se samotného dopravního přestupku, byly vyřizovány další podání žalobce, a to ochrana proti nečinnosti, námitka podjatosti úřední osoby a stížnosti na magistrát.

K samotné dopravní nehodě a žalobním námitkám žalovaný uvedl, že se případem dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí a na toto odkazuje. Kromě procesních otázek přestupkového řízení (kdy žalobce mimo jiného napadal správní orgány, policisty a úřední osoby z falšování důkazů apod.) se žalovaný vyčerpávajícím způsobem zabíral námitkami žalobce, co do skutkových věcí řešeného přestupku (viz str. 8-15 rozhodnutí nahoře). Průběh dopravní nehody byl (na základě vyhodnocení všech důkazů) popsán magistrátem (i žalovaným). Primární příčinou střetu vozidel žalobce a p. Iccace bylo nesprávné předjíždění žalobce z pravého do levého jízdního pruhu. Jelikož se žalobní body shodují s odvolacími, žalovaný na rozhodnutí o odvolání odkazuje. Ve většině považuje námitky žalobce za nesrozumitelné a příliš vágní (bez uvedení konkrétních důvodů). Žalovaný rovněž konstatoval, že v případě, že má žalobce podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby (p. F.), nechť se obrátí na orgány činné v trestním řízení, nikoli na správní soud či žalovaného. K žalobním námitkám, kde se žalobce zabývá druhým

účastníkem dopravní nehody, p. K. Iccacem, žalovaný uvedl, že tento byl řešen samostatně za přestupek (v příkazním řízení) a k tomuto se žalovaný vyjadřoval také v písemnostech adresovaných žalobci (také v napadeném rozhodnutí o odvolání str. 5). Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že dostal zásady uvedené v ust. § 4 správního řádu a že byl zjištěn skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Toto tvrzení opírá o odůvodnění napadeného rozhodnutí (provedené důkazy a spisovou materii). S námitkami žalobce se dle jeho přesvědčení dostatečně vypořádal.

V replice vyhotovené dne 12.12.2011 žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného plně dokládá oprávněnost jeho žaloby a ukazuje na pohrdání základním zákonem, kterým se má správní orgán řídit, tj. správním řádem. Zdůraznil, že jeho důvody a námitky jsou vždy podloženy jednotlivými ustanoveními správního řádu a jsou zcela konkrétní a doložené. Není tedy pravdivé tvrzení žalovaného, že jsou nesrozumitelné a příliš vágní. Naopak vyjádření je obsahově nekonkrétní a vyhýbavé a na řadu žalobcových námitek žalovaný vůbec nereagoval, případně řada jeho vyjádření je v rozporu s doloženými fakty. V té souvislosti např. poukázal na str. 15 napadeného rozhodnutí a tvrzení, že návrh na provedení důkazů znaleckým posudkem nebyl ze strany žalobce vznesen. Toto však není pravda, protože tak učinil při jednání dne 31.1.2010, kdy požadoval provedení odborného vyhodnocení záznamu kamerového systému. Stejně tak výslovně požadoval, aby správní orgán dodržoval správní řád a nepokračoval v jeho vědomém porušování do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o žalobcem vznesené námitce podjatosti a stížnosti. Podle žalobce hodnocení a věcné důvody podání jeho odvolání žalovaný provedl zcela povrchně a věcně se nevypořádal s jednotlivými námitkami, stejně tak jako magistrát. Zdůraznil, že žalovaný i magistrát bez jakýchkoliv relevantních důkazů a v rozporu s důkazy doloženými žalobcem trvají na své smyšlené a vydedukované konstrukci, že příčinou vzniku dopravní nehody bylo zavinění žalobce při přejíždění vozidla z pravého do levého jízdního pruhu. Naopak hmotné důkazy ukazují na zcela jiný průběh, děj a místo vzniku dopravní nehody, než jak uvádí napadené rozhodnutí.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l.76) i žalovaného (č.l.70).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotně právní úpravu pro danou věc obsahoval zákon o přestupcích ve znění pozdějších novel, přesněji řečeno ve znění účinném ke dni 21.7.2010 (tj. ve znění účinném od 1.1. do 31.7.2010). Aplikován byl též zákon o silničním provozu ve znění účinném k témuž dni (tj. ve znění účinném od 1.7. do 29.12.2010). Podle § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších novel, a to ve znění účinném ke dni rozhodování magistrátu, resp. žalovaného.

Žalobce byl v tomto případě uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ustanovení § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit způsobem popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Podle § 12 odst. 5, věta první zákona o silničním provozu *přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí; přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.*

Soud považuje za nezbytné úvodem předeslat, že kvalita přezkumného řízení ve správním soudnictví obecně je determinována kvalitou vymezení žalobních bodů žalobcem. Nejvyšší správní soud, včetně jeho rozšířeného senátu, se problematikou žalobního bodu opakovaně zabýval. K obsahovému vymezení žalobních bodů v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58 (č. 835/2006 Sb. NSS) krom dalšího konstatoval, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 (č. 2162/2011 Sb. NSS) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl: *„Značná variabilita právních vztahů pak vede k základnímu požadavku, aby konkrétní případ žalobního žádání pak soudy poměřily také zásadami právního státu, zejm. volného přístupu k soudu, jehož úkolem je ochrana subjektivních (veřejných) práv. Zásada volného přístupu k soudu není ale neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu*

podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobce a advokáta.“

Rovněž nelze přehlédnout, že převážnou většinu stejně či obdobně formulovaných výtek žalobce uplatnil již v rámci svého odvolání a žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal.

Za potřebné považuje soud dále konstatovat, že rozdělení žalobních bodů žalobcem do dvou okruhů výtek, považuje za zcela formální, pro soudní přezkum nepodstatné a zejména nezávazné. Po obsahové stránce totiž všechny námitky mají veskrze procesní povahu s tím, že z porušení procedurálních pravidel žalobce dovozuje nezákonnost rozhodnutí. Oba okruhy výtek jsou fakticky identické. Takovému vnímání žaloby nasvědčují především shodné skutkové důvody porušení jednotlivých ustanovení správního řádu v prvním okruhu výtek s důvody uvedenými ve druhém okruhu výtek, pro něž žalobce tvrdí, že je napadené rozhodnutí „obsahově závadné“ (viz např. porušení § 3 s.ř. x první výtka z druhého okruhu, porušení § 7 s.ř. x nezajistil rovnost postavení obou účastníků dopravní nehody, porušení § 36 a § 50 odst. 1 a 3 s.ř. x nebere v potaz všechny důkazy v jejich celku, vytrhává si pouze ty, kterými zdůvodňuje své hypotézy a konstrukce, apod.), ale také petit v podání, jímž žalobce k výzvě soudu odstranil jeho vadu (dožadoval se zrušení obou rozhodnutí správních orgánů „pro nezákonnost a vady řízení“).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2006, č.j. 1 Afs 38/2006 – 72 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) uvedl: „*O vzájemném vztahu hmotného a procesního práva platí, že jde o dva samostatné subsystémy, které mají rovnocenné postavení a mezi nimiž existují četné funkční vazby. Hmotné právo by se v řadě případů bez práva procesního neprosadilo, a procesní právo bez práva materiálního by naopak postrádalo smysl. Z tohoto vzájemného vztahu ovšem vyplývá, že procesní právo nemůže být překážkou prosazování práva hmotného, ale naopak má jeho spravedlivou realizaci umožňovat. Na této koncepci je zjevně založen např. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož vady řízení jsou důvodem pro kasaci napadeného rozhodnutí, jenom mohly-li mít vliv na nesprávné hmotněprávní posouzení.“*

Soud byl proto povinen v rámci přezkumného řízení prvotně posoudit, zda žalobcem formulované žalobní body obsahují konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci a jsou tudíž projednání způsobilé, v jaké míře obecnosti jsou formulovány, zda k žalobcem tvrzenému procesnímu pochybení skutečně došlo, a při kladné odpovědi dále zhodnotit, zda procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Vycházeje ze shora předestřených hledisek uvažil soud o jednotlivých námitkách takto:

Podle § 67 zákona o přestupcích *přestupky se projednávají z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se projednávají jen na návrh (§ 68 odst. 1) (odst. 1). Vedle dalších podkladem pro zahájení řízení o přestupku je oznámení ... orgánu policie (odst. 2). Jestliže správní orgán věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu, zahájí řízení o přestupku bezodkladně, nejpozději do šedesáti dnů (odst. 3).* Podle § 73 téhož zákona

občan je obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon (odst. 1, věta první). Podle § 50 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (odst. 1). Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán (odst. 2, věta první). Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (odst. 3). Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (odst. 4). Podle § 51 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek (odst. 1).

Z obsahu správního spisu je nepochybné, že byl doručen magistrátu spisový materiál Policie České republiky, Městského ředitelství policie Plzeň, Územního odboru vnější služby, dopravního inspektorátu, s oznámením přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu žalobce dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu, spolu s přílohami. Jelikož ze spisového materiálu bylo nepochybné, že se skutek stal (při přejíždění žalobcem řízeného vozidla z pravého do levého jízdního pruhu před nákladní vozidlo řízené K.I. došlo ke střetu, což nezpochybňoval ani žalobce) a za podezřelou osobou Policie ČR označila, jak jí ukládá § 58 odst. 2 zákona o přestupcích, žalobce, oznámil Magistrát žalobci přípisem ze dne 22.9.2010 zahájení řízení o přestupku, který skutkově a právně specifikoval. Podle doručenky ve spisu založené žalobce osobně převzal uvedenou písemnost dne 4.10.2010. Okamžikem převzetí písemnosti došlo k vlastnímu zahájení řízení (46 odst. 1 s.ř.) a žalobce se stal v souladu s § 73 odst. 1 zákona o přestupcích obviněným z přestupku. Zda žalobce bude uznán vinným z přestupku v souladu se skutečnostmi popsány v úředním záznamu vyhotoveném Policií ČR či nikoliv, bylo těžištěm přestupkového řízení, ve kterém byl magistrát povinen opatřovat podklady pro vydání rozhodnutí, provádět důkazy, zhodnotit je a o předmětu řízení rozhodnout (§§ 50, 51, 67 s.ř.).

Namítal-li žalobce porušení § 2 odst. 1 s.ř., neboť jej magistrát obvinil ze spáchání přestupku v rozporu s listinnými důkazy, výpověďmi svědků, v rozporu se záznamem kamerového systému, ještě před podáním vysvětlení a seznámením se se všemi skutečnostmi, jde o řádně uplatněný žalobní bod, procesního pochybení se však nedopustil a žalobní bod nemůže obstát.

Žalobce v jedné ze stěžejních výtek tvrdil zkrácení na procesních právech v rozsahu ust. § 2 odst. 3 a § 14 správního řádu tím, že oprávněná úřední osoba prováděla v průběhu přestupkového řízení procesní úkony a dokonce vydala rozhodnutí magistrátu, ačkoliv věděla, že žalobce vůči ní vznesl námitku podjatosti, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, a vykazovala podjaté, předem určené a zacílené jednání, a to v rozporu se všemi fakty a důkazy.

Podle § 2 odst. 3 s.ř. *správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*

Podle § 14 odst. 1 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*

Z obsahu správního spisu vyplývá, že námitka podjatosti uplatněná v písemné formě žalobcem byla magistrátu doručena dne 2.12.2010. Námitka byla uplatněna proti „správnímu orgánu jednajícimu ve věci“. K výzvě k upřesnění námitky ze dne 17.12.2010, žalobci předané dne 21.12. téhož roku, provedl žalobce konkretizaci úřední osoby, vůči níž námitku uplatňuje, písemným podáním doručeným magistrátu dne 29.12.2010. Téhož dne, tj. 29.12.2010 pod č.j. MMP/000531/11 rozhodl usnesením služebně nadřízený oprávněný úřední osoby, tj. vedoucí Odboru správních činností magistrátu, že L.F. není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku vedeném pod sp.zn. MMP/135916/10 z důvodu vznesené námitky jeho podjatosti spočívající v činění jednostranných kroků vůči osobě podávající námitku. Žalobcem podané odvolání proti předmětnému usnesení žalovaný zamítl rozhodnutím vypracovaným dne 4.3.2011, č.j. DSH/843/11 (vydáno dne 8.3. 2011 a právní moci nabylo dne 9.4. téhož roku).

V rozsudku ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012-32, Nejvyšší správní soud zaujal následující právní názor: „...v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu byla námitka podjatosti posouzena a bylo o ní rozhodnuto bez zbytečného odkladu. Ustanovení § 14 správního řádu hovoří pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, tedy o vydání usnesení, kterým se námitce vyhová či nikoli. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán I. stupně proto mohl pokračovat v řízení proti stěžovateli již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 28. 6. 2010, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor (shodně Vedral, dílo cit. v bodě [12] shora, s. 183) (pozn. soudu: Správní řád. komentář, Praha, BOVA POLYGON 2012). Vyřízení námitky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí.“

V posuzovaném případě v době konání ústního jednání dne 21.12.2010 nebyla námitka podjatosti precizní a z toho důvodu oprávněná úřední osoba provedením jednání nemohla porušit označená ustanovení správního řádu. Opíraje se o výše předestřený právní názor Nejvyššího správního soudu, byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí magistrátu dne 8.2.2011, neboť usnesení o námitce podjatosti nese datum 29.12.2010 a tudíž časově předchází vydání rozhodnutí magistrátu. Ze stejných důvodů nedošlo k porušení procesních ustanovení ani v případě ústního jednání konaného dne 31.1.2011. Napadené rozhodnutí ve věci pak žalovaný vydal až poté, co námitka podjatosti byla pravomocně vyřešena tak, že žalobcovo odvolání proti usnesení žalovaný zamítl.

I v tomto případě jde o řádně uplatněný žalobní bod, procesního pochybení se však magistrát nedopustil. Ke stejnému závěru dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4,5, 6). Žalobní bod není důvodný.

V dalším z hlediska významu zásadním žalobním bodu žalobce tvrdil, že magistrát porušil ust. § 3 s.ř., neboť rozhodnutí založil na základě svých hypotéz a představ, neopřel jej o jediný materiální důkaz a i to málo důkazů nevyužil k tomu, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Rovněž namítal, že v rozporu s § 36 s.ř. magistrát nerespektoval všechny důkazy a jejich věrohodnost a neuznal důkazy prokazující nevěrohodnost druhého účastníka dopravní nehody, konkrétně záznam o dopravní nehodě sepsaný a podepsaný oběma jejími účastníky, záznamy kamerového systému (zejména druhý, zcela jasně ukazuje místo obou vozidel na vozovce, kde podle druhého řidiče mělo dojít k dopravní nehodě. Tento záznam to však zcela jednoznačně vylučuje, avšak správní orgán údajně „nemůže rozeznat postavení vozidel“.), svědeckou výpověď svědkyně K. a úřední záznam Policie ČR. Magistrát některé důkazy dále zamlčuje, anebo je pozměňuje podle svých hypotéz. Dále žalobce tvrdil, že magistrát v rozporu s § 50 odst. 1 a 3 s.ř. nerespektuje důkazy v předchozí větě uvedené a navíc všechny fotografie poškození obou vozidel, resp. vybírá si jenom to, co se mu hodí do jeho hypotéz. V té souvislosti je třeba zmínit, že rovněž namítal, že nebyl vyslyšen jeho požadavek na provedení důkazu znaleckým posudkem, který by měl dokázat manipulování důkazy ze strany magistrátu a dále skutečný vznik a průběh dopravní nehody, včetně jejího zavinění a skutečného viníka.

Tyto výtky lze souhrnně označit jako výtky namítající neúplné zjištění skutkového stavu věci a vadné hodnocení shromážděných důkazů.

Podle § 3 s.ř. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 36 s.ř. nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; podle § 50 s.ř. podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (odst. 1). Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zajistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (odst. 3).

Obdobné námitky žalobce uplatnil v rámci podaného odvolání. Žalovaný k tomu mimo jiné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „...správní orgán I. instance řádně vyhodnotil získané důkazy, užil dostupných důkazních prostředků (kamerový záznam, svědecké výpovědi, důkazy listinou) a zjistil stav, o němž pochybnosti nejsou. Svůj závěr v odůvodnění odůvodnil, uvedl právní ustanovení, kterými se řídil, a správní úvahy – rozhodnutí tak splňuje náležitosti rozhodnutí a odůvodnění dle ust. § 68 správního řádu. Pokud odvolatel napadá pozměňování důkazů ze strany správního orgánu, pak je třeba

poukázat na to, že odvolatel nespécifikuje u jakého konkrétního důkazu či důkazů tomu tak bylo. Ze spisové dokumentace totiž toto není zjevné.“ (str. 5, 6). Na jiném místě žalovaný uvedl, že „...jak bylo také uvedeno výše – správní orgán I. instance využil všech dostupných důkazů ke zjištění skutkového stavu a prokázání příčin dopravní nehody (svědecké výpovědi svědkyně K., P. I. a policistů, listinné důkazy – snímky z místa dopravní nehody, plánky a náčrtek místa nehody, kamerový záznam). Správní orgán posoudil vzájemný soulad či rozpor důkazů – toto řádně popsal v odůvodnění rozhodnutí.“ (str. 7 a 8). K námitce, že správní orgán ignoruje několik žalobcových podání a jeho pomoc prokazující skutečnou podstatu věci a nevěrohodnost svědků, žalovaný uvedl, že „...na přípisu bylo reagováno jak ze strany Bc. M. (vedoucího odboru správních činností), tak ze strany zdejšího správního orgánu. Sám správní orgán musí řešit věc z úřední povinnosti a není třeba se odkazovat na pomoci či žádat o pomoc účastníků řízení. Důkazní prostředky si správní orgán na základě vyšetřovací zásady také zjišťuje a shání sám a důkazy pak provádí také z úřední činnosti, neboť musí zjistit skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti. Nevěrohodnost důkazů (event. svědeckých výpovědí) posuzuje správní orgán sám. Odvolatel toto může namítat, ale hodnocení je na rozhodujícím nalézacím správním orgánu. „... správní orgán I. instance na odvolatelovy přípisy nemusel (ze zákona) reagovat svým přípisem, ale prezentováním svého stanoviska na věc během ústního jednání nebo v napadeném rozhodnutí. Pokud má odvolatel za to, že je podezření ze spáchání nějakého přečinu v souvislosti s výkonem úřední činnosti, neboť se obrátí na orgány činné v trestním řízení. Proces vedení před správním orgánem I. instance nevykazuje vady razance nezákonnosti, bylo postupováno v souladu s procesními ustanoveními přestupkového zákona a správního řádu. Provedení znaleckého posudku navrhováno nebylo.“ K odvolací námitce, že není podloženo žádným hodnověrným důkazem, že při přejíždění do levého jízdního pruhu žalobce ohrozil řidiče I., žalovaný konstatoval, že „...listinný důkaz – společný záznam o dopravní nehodě byl sice sepsán a podepsán oběma účastníky nehody, ale jak sdělil svědek P. I., odvolatel posléze do tohoto záznamu dopisoval některé údaje („lež“) apod., tedy lze tento listinný důkaz brát s rezervou. Úřední záznam policistů není důkazem a je dle stávající judikatury v přestupkovém řízení procesně nepoužitelný (viz nálezy Ústavního soudu III. ÚS 190/2001). ...průběh nehodového děje (střet) je objektivně zachycen na způsobu poškození obou zúčastněných vozidel. K tomuto poškození odpovídá obsah výpovědi svědka I. Ze způsobu poškození zadní části vozidla RENAULT a přední části vozidla DAF vůbec nevyplyvá, že by mělo dojít ke střetu tak, že by vozidlo RENAULT bylo v okamžiku střetu celou šířkou v levém jízdním pruhu před vozidlem DAF a dle charakteru a umístění otěrů je evidentní, že vozidlo RENAULT bylo levou částí v levém jízdním pruhu a pravou v pravém, zatímco vozidlo DAF (v levém jízdním pruhu) se svou pravou přední částí střetlo s levou zadní částí vozidla RENAULT. ... správní orgán I. instance veškeré důkazy vyhodnotil a posoudil jak samostatně tak ve vzájemných souvislostech. Úřední záznam není důkazem (viz výše), místo střetu s pohledem na různá označení obou účastníků dopravní nehody nebylo zjištěno (policisté do náčrtku a plánku místa dopravní nehody zanesli označení míst střetů, jak je určili oba účastníci nehody, nikoliv jen odvolatel). Výpověď p. Knoppové je třeba hodnotit také omezeně, neboť jak sama vypověděla, provozu a situaci nevěnovala moc pozornost, ale průběh nehody popsala tak, že už byli s vozidlem RENAULT v levém jízdním pruhu (asi 50m za křižovatkou U Prazdroje), ale manévr přejíždění vozidla RENAULT z pravého do levého jízdního pruhu před nákladní vozidlo si nevybavila. To se vylučuje se způsobeným poškozením vozidel. Část její výpovědi, že následně chtěl její manžel jet do levého jízdního pruhu pro odbočení vlevo na křižovatce u sadů 5. května a kamion

pokračoval v jízdě, má oporu v kamerovém záznamu z křižovatky ulic Tyršova a sady 5. května. Odvolací správní orgán nehodnotí výpověď P. Iccace za nevěrohodnou, neboť popsal průběh dopravní nehody a tento průběh odpovídá charakteru poškození vozidel. Odvolacímu správnímu orgánu není jasné, z čeho by mělo vyplývat, že správní orgán I. instance a Policie ČR falšují a pozměňují záznamy z kamerového systému.“ Žalovaný rovněž uvedl, že „...objektivním podkladem pro posouzení průběhu nehody jsou právě snímky zachycující poškození zúčastněných vozidel. Správní orgán I. instance se zabýval tímto poškozením a analyzoval je. Ze snímků jednoznačně vyplývá, že k většímu nárazu došlo na levou část zadního blatníku a dveře zavazadlového prostoru vozidla RENAULT (viz snímky 12-14) a na pravou část předního nárazníku a mlhové světlo vozidla DAF (snímky 21-24), tedy lze shrnout, že prvotně došlo ke střetu pravé přední části vozidla DAF s levou zadní částí RENAULT. Správní orgány tedy hodnotí poškození pravé přední části vozidla DAF, hodnotí i poškození zadní levé části vozidla RENAULT. Vozidlo RENAULT má na zadní levé části (u úchyty a na dveřích zavazadlového prostoru) tmavé otěry a škrábance včetně červeného laku. Odvolatelem nastíněná konstrukce nehodového děje nemá oporu ve spisové materii, neboť pokud by byl prvotní náraz veden na celou šířku zadní části vozidla RENAULT, pak by došlo k otěrům po celé šíři blatníků (i na pravé části), event. i k promáčknutí, což zachyceno na vozidlech nebylo, a dále poté, co by vozidlo DAF narazilo do celé zadní části vozidla RENAULT, by muselo vozidlo DAF nebo RENAULT změnit směr jízdy a úhel směru jízdy tak, že by došlo ke střetu pravé přední části vozidla DAF a levé zadní části vozidla RENAULT (resp. jejich rohů) ... a toto nemá oporu ve svědeckých výpovědích p. K. (po nárazech manžel jel do jízdního pruhu pro odbočení vlevo) ani p. I. (vozidlo RENAULT se snažilo po „lehkém škrubnutí“ zařadit do levého jízdního pruhu)... místo střetu nebylo možné objektivním způsobem zjistit ani na základě svědeckých výpovědí či na základě kamerového systému. ... a správní orgán I. instance toto vyhodnotil stejně. ... odvolací správní orgán kromě spisové dokumentace shlédl i tento záznam a s konstatováním správního orgánu I. instance se ztotožňuje. Ze záznamu není totiž jednoznačně vidět, v jakém jízdním pruhu přijíždí odvolatel ke křižovatce. Těsně před návěstím před křižovatkou je patrné, že vozidla mění směr jízdy a na základě svědeckých výpovědí (p. K. a p. I.) a na základě odvolatele lze uzavřít, že odvolatel v tomto okamžiku se zařazoval do jízdního pruhu k odbočení vlevo do sady 5. května. Ze záznamů toto ale není možné jednoznačně posoudit, to vyplývá až ze svědeckých výpovědí.“ Odvolací orgán také uvedl, že „...správní orgán posoudil tvrzení odvolatele vyhodnotil s ostatními důkazy. Uvedl., které důkazy ukazují tvrzenou skutečnost a která tvrzení jsou naproti tomu nepodložená na základě provedeného dokazování. K otázce skutkového stavu (nehodového ději) se správní orgán I. instance vyjádřil a své závěry opřel o úvahy a výsledky dokazování. ... odvolatel byl přítomen svědecké výpovědi na MěÚ Tachov a zde bylo uvedeno, že odvolatel po sepsání záznamu o dopravní nehodě napsal do záznamu „lež“ a měl doplňovat další údaje. Kopii záznamu o dopravní nehodě p. I. odevzdal svému zaměstnavateli. ...odvolací správní orgán uvádí, že slovo „lež“ je v záznamu ve dvou případech – v nákresu směru jízdy vozidel a ve vyjádření p. I. Že by měl do kopie záznamu p. I. něco dopisovat, to nebylo zjištěno, a je třeba uvést, že na prokazování příčin dopravní nehody to nemá vůbec vliv. Výpověď p. I. byla také posouzena a hodnocena s ostatními důkazy a správním orgánem I. instance bylo uvedeno, jakou skutečnost v jakém bodě výpověď p. I. potvrzuje (stejně tak tomu bylo u výpovědi p. K. a odvolatele).“ K výtce, že se magistrát opomněl zabývat důležitými událostmi k dopravní nehodě, žalovaný uvedl, že tyto události nemají na prokazování nehody vliv. Žalovaný rovněž v odůvodnění uvedl, že „výpověď svědka I. jako

nevěrohodnou posuzuje odvolatel. Věrohodnost či nevěrohodnost výpovědi svědků je na správním orgánu. Odvolatel sice může k tomuto uvést své, ale hodnocení důkazů je povinností správního orgánu. Nutno uvést, že svědecké výpovědi jsou „subjektivním“ důkazem a stejně tak tvrzení odvolatele, proto se nemusí tvrzení odvolatele shodovat se závěry dokazování správního orgánu.

Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení. Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Zásada volného hodnocení důkazů mimo jiné znamená, že jednotlivým důkazům je přisuzována určitá hodnota závažnosti (důležitosti), hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti)(shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2007, č.j. 5 Afs 104/2006-73), přičemž každý z provedených důkazů je posouzen jednotlivě a zároveň všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Přijaté závěry nemohou být projevem libovůle správního orgánu, nýbrž musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky. Způsob hodnocení důkazů musí být v rozhodnutí správního orgánu náležitým způsobem popsán, neboť plně podléhá kognici správního soudu.

Soud zastává názor, že těmto požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědeckým výpovědím svědka I. a naopak proč výpověď žalobce považoval za účelovou. Soud se s jeho hodnocením i dovozeným skutkovým a následně právním závěrem zcela ztotožňuje. Pakliže rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, a žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, přičemž nedochází krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil Shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130. Soud dodává, že jisté rozpory lze shledat i v tvrzeních samotného žalobce (vyjádření k zahájení přestupkového řízení žalobce x záznam o dopravní nehodě) Shodně s žalovaným soud konstatuje, že žalobce v odvolání důkazní návrh na vypracování znaleckého posudku neučinil. Pouze konstatoval v průběhu řízení zaujaté stanovisko magistrátu (viz str. 3 odvolání). K porušení ust. § 3, 36 a 50 správního řádu nedošlo a žalobní bod není důvodný.

Stejný závěr učinil soud ve vztahu k žalobnímu bodu, jehož podstatou je tvrzení o porušení § 2 odst. 3 (správně 4) správního řádu tím, že magistrát nedbal veřejného zájmu a žalovaný tento pojem vnímá jen v úzkém pojetí, pouze jako projednání oznámeného přestupku.

Podle § 2 odst. 4 s.ř. *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

S žalobcem lze souhlasit potud, že zásada ochrany veřejného zájmu, tj. aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, velice úzce souvisí se zásadou legality, a že žalovaný v reakci na stejnou odvolací výtku konstatoval, že „...veřejným zájmem je projednání oznámeného přestupku, což učiněno bylo.“ (str. 5). Žalovaný však po pečlivém a rozsáhlém vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce rovněž v závěru napadeného rozhodnutí uvedl: „Odvolací správní orgán uzavírá, že námitky odvolatele nemají oporu v provedeném dokazování a ve spisové materii a námitky tak vyhodnotil jako nedůvodné. Veškeré skutečnosti a důkazy byly posouzeny jednotlivě a zhodnoceny ve vzájemných souvislostech. Odvolací správní orgán má na základě spisové dokumentace a provedeného dokazování za prokázané, že odvolatel svým protiprávním jednáním porušil ust. § 12 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.700,-Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,-Kč. Odvolací správní orgán neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. instance a zastavení řízení vůči odvolateli, event. vrácení k novému projednání.“ (str. 15,16). Fakticky tudíž přezkoumal rozhodnutí magistrátu v souladu s požadavkem vyplývajícím pro postup odvolacího orgánu z § 89 odst. 2 s.ř., tedy i z hlediska, zda projednání přestupku magistrátem bylo v souladu se zákonem. Uzavřel, že rozhodnutí magistrátu i jemu předcházející proces byl legální. Soud jeho závěr zcela sdílí, což ostatně dokládá i tento rozsudek.

Žalobce v dalším žalobním bodu tvrdil porušení § 4 odst.1 a 4 s.ř., neboť „...od samého počátku porušoval (poznámka soudu: magistrát) má práva a mé oprávněné zájmy. Nechoval se nezaujatě, kryl a toleroval protiprávní činnost policie, na kterou jsem jej upozornil. Pokračoval v jednání, i když věděl, že, že na jeho porušování jsem si podal stížnost, o které nebylo rozhodnuto. Jeho nadřízený se obsahem mé stížnosti na porušení zákona nezabýval a ponechal jej páchat protiprávní činnost.“

Podle § 4 veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc (odst. 1). Správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (odst. 4).

K obsahově shodné námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokud má žalobce „...za to, že policie postupovala v rozporu s právními předpisy či její jednotliví příslušníci, necht' se obrátí na Inspekci Policie ČR či služebně nadřízené policistům, kteří šetřili dopravní nehodu. Správní orgán I. instance ani odvolací správní orgán nemá oprávnění kontrolovat či posuzovat jednotlivé úkony policistů. Stížnosti odvolatele byly řádně vyřízeny, a to jak ze strany Bc. M., tak zdejšího správního orgánu (Odborem dopravy a silničního hospodářství pod č.j. DSH/4675/11 a Odborem kontroly, dozoru a stížností pod č.j. KDS/1213/11). Jak bylo uvedeno výše -nebyly shledány důvody pochybovat o nepodjatém přístupu p. F. v rámci přestupkového řízení (bylo vydáno usnesení o nevykloučení jeho osoby a tento závěr potvrdil odvolací správní orgán rozhodnutím č.j. DSH/843/11 -obě rozhodnutí jsou pravomocná). Z ust. § 14 odst. 3 správního řádu plyne, že pokud je podána námitka podjatosti a do doby, než představený úřední osoby posoudí, zda je přední osoba vyloučena, provede tato osoba potřebné úkony, které nesnesou odkladu. O námitce bylo rozhodnuto

formou usnesení dle ust. § 14 správního řádu, o odvolání proti tomuto usnesení bylo rozhodnuto rozhodnutím dle ust. § 90 správního řádu. “

Žalobcova žalobní výtka je zčásti skutkově nedotvrzená (z jakého konkrétního jednání žalobce dovozuje, že magistrát kryl a toleroval protiprávní činnost policie). V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu není zdejší soud sám povinen (ani oprávněn, aniž by porušil rovnost postavení účastníků řízení v přezkumném řízení) domýšlet či hledat bližší skutková tvrzení ve spisu. V tomto rozsahu není žalobní bod způsobilý projednání. Žalobcova stížnost doručená magistrátu dne 2.12.2010 pak byla jako nedůvodná vyřízena vedoucím Odboru správních činností magistrátu v odpovědi ze dne 17.12.2010, která byla žalobci doručena dne 21.12.2010 do vlastních rukou. Podle obsahu správního spisu v době mezi podáním stížnosti a jejím vyřízením oprávněná úřední osoba nečinila žádné procesní úkony ve věci a proto se nemohla dopustit protiprávní činnosti.

Z části je tak žalobní bod nezpůsobilý projednání a ve zbytku je nedůvodný. Správní orgány obou stupňů umožňovaly žalobci v plném rozsahu uplatnit jemu zákonem přiznaná procesní práva (což žalobce v maximální možné míře využil) a k porušení ust. § 4 odst. 1, 4 s.ř. nedošlo.

Nekonkrétní a proto nepřezkoumatelná je i žalobní výtka o porušení § 37 a 42 s.ř., pakliže žalobce nespecifikuje podání, jimiž se magistrát nezabýval.

Žalobce rovněž tvrdil porušení ust. § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) s.ř. tím, že nebyla zajištěna rovnost obou účastníků dopravní nehody, neboť žalobce byl od počátku označen jako viník a druhý účastník dopravní nehody jako svědek.

Podle § 7 odst. 1 s.ř. *dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.*

Podle § 11 odst. 1 písm. a) s.ř. *místní příslušnost správního orgánu je určena v řízeních týkajících se činnosti účastníka řízení místem činnosti.*

Dotčenými osobami jsou podle § 2 odst. 3 s.ř. osoby, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. Jedná se tedy především o účastníky řízení ve smyslu § 27 s.ř. Svědek není dotčenou osobou a má od účastníka řízení odlišná procesní práva a povinnosti

Obdobnou námitku uplatnil žalobce v odvolání. Žalovaný reagoval v napadeném rozhodnutí tak, že uvedl: „... podezřelým řidičem ze spáchání přestupku byl oznámen policejním orgánem odvolatel a p. I. -ze způsobení dopravní nehody byl však podezřelý odvolatel. P. I. se dopustil jiného protiprávního jednání, nesouvisejícího přímo s dopravní nehodou. Za toto jednání byl p. I. uznán vinným v příkazu č.j. MMP/4660/11 ze dne 12.1.2011 (příkaz nabyl právní moci dne 4.2.2011). Ve věci řízení o přestupku odvolatele (způsobení dopravní nehody) byl proto p. I. v pozici svědka.“ (str. 5). Na str. 6 žalovaný konstatoval, že „...odvolatel měl oproti svědkovi I. postavení účastníka řízení, kterému zákon přiznává

procesní oprávnění -tato odvolatel aktivně využíval -byl řádně předvoláván, k věci se vyjadřoval (i písemně), byl přítomen svědeckým výpovědím, mohl navrhnout důkazy apod. (viz ust. § 73 odst. 2 přestupkového zákona). Pokud odvolatel brojí proti p. I., pak je třeba dodat, že tento jako svědek měl pouze povinnost vypovídat pravdivě, co vnímal, a to po řádném poučení. Odvolací správní orgán nepochybuje o tom, že správní orgán I. instance "zacházel" s odvolatelem standardně a postupem v souladu s právními předpisy. To, že svědecká výpověď p. I. má oporu v jiných důkazech -např. ve fotodokumentaci zachycující poškození vozidel, neznamená, že odvolatel byl nějak poškozen.“ Konečně na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že „...odvolatel byl podezřelým řidičem, v jehož jednání byla spatřována hlavní příčina dopravní nehody a v jednání p. I. bylo spatřováno také podezření z dopuštění se protiprávního jednání, avšak nikoli v souvislosti s dopravní nehodou -proto byl p. I. řešen samostatně (viz výše uvedený příkaz). Správní orgán I. instance tedy nepochybil.“

K posuzování jednání druhého účastníka dopravní nehody Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.11.2007, č. j. 5 As 48/2007 – 160, uvedl, že „... na to, zda žalobce porušil ustanovení § 23 odst. 1 cit. zákona tím, že nedal přednost v jízdě jedoucímu osobnímu automobilu, nemůže mít žádný vliv způsob jízdy jiného účastníka silničního provozu – řidiče osobního automobilu, s nímž ke střetu došlo ani dovozování okolností, za jakých by bylo možno střetu předejít. Jedná-li se ve věci o rozhodování o vině a trestu žalobce, tj. řidiče tramvaje, který byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a kterému byl rovněž uložen trest, je třeba zjišťovat skutečnosti svědčící spáchání přestupku výlučně u osoby žalobce a skutečnosti zjištěné v souvislosti s konáním osoby jiné jsou pro vyslovení soudu o tom, zda žalobce se dopustil přestupku či nikoli, zcela bezvýznamné. Nelze proto učinit závěr o tom, že se řidič osobního automobilu na zavinění spolupodílel. Každá osoba odpovídá za své protiprávní jednání samostatně. V daném případě se řidič osobního automobilu mohl dopustit přestupku, překročení povolené rychlosti, o kterém je třeba vést samostatné řízení. Okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoli však pro soud o tom, zda byl či nikoli spáchán přestupek.“

Okolnost, že osoba byla účastníkem dopravní nehody, nemá automaticky za následek, že v navazujícím přestupkovém řízení bude spolu s druhým (příp. dalším) účastníkem dopravní nehody vystupovat v procesní pozici účastníka řízení. Rozhodující je, zda se oba (resp. všichni) účastníci dopustili protiprávního jednání či nikoliv a zda se tak stalo v obou (resp. ve všech) případech v souvislosti s dopravní nehodou. Zjištěné okolnosti, jak se stalo i v souzeném případě, mohou odůvodňovat, že se účastník dopravní nehody ocitne v procesní pozici svědka. Magistrát (potažmo žalovaný) jako správní orgán věcně a místně příslušný zcela v souladu s prezentovaným názorem Nejvyššího správního soudu oddělil protiprávní jednání obou účastníků dopravní nehody, posuzoval je samostatně a také samostatnými rozhodnutími rozhodl o jejich vině. Protiprávní jednání řidiče Iccace nesouviselo přímo s dopravní nehodou. Jízda v obci v levém jízdním pruhu s nákladním vozidlem přesahujícím hmotnost 3 500 kg a délku 7 m, aniž by to bylo nutné k objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování, je bez dalšího porušením ust. § 12 odst. 2 věta poslední zákona o silničním provozu a přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Ostatně již v oznámení přestupku Policie ČR popsala skutek, kterého se řidič K.I. dopustil, a

konstatovala, že je podezřelý z porušení ust. § 12 odst. 2 zákona o silničním provozu a tím ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. 1) zákona o přestupcích.

I tento žalobní bod byl uplatněn řádně. Jelikož druhý účastník dopravní nehody nebyl ani neměl být účastníkem přestupkového řízení zakončeného napadeným rozhodnutím, nemohlo objektivně dojít k porušení ust. § 7 odst. 1 s.ř. potažmo ust. § 27 odst. 2 s.ř. v neprospěch žalobce. O žalobcově skutku rozhodoval místně příslušný správní orgán, proto nebylo porušeno ani ust. § 11 odst. 1 písm. a) s.ř. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobní výtky, že v rozporu s § 15 odst. 2 a 3 s.ř. byl při všech jednáních s oprávněnou úřední osobou p. F. přítomen i neoprávněný úředník Bc. K., který se dokonce i na jeden zápis z jednání dne 31.1.2011 protiprávně podepsal, přestože všechna jednání byla neveřejná, tj. v přímém rozporu s § 49 odst. 2 správního řádu, a že oprávněná úřední osoba (p. F.) do spisu dodatečně dopisovala jako oprávněnou úřední osobu Bc. M., aniž by žalobce s tímto seznámila, nemůže mít naději na úspěch již z toho důvodu, že žalobce současně neuvádí, jaký vliv případné porušení procesního ustanovení mělo či mohlo mít na zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. na správnost hmotněprávního posouzení věci.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. února 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková